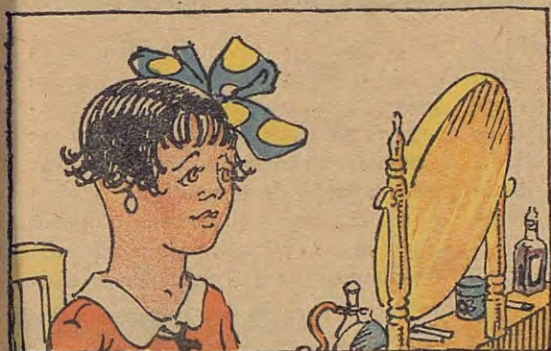

VIROLET

SUPLEMENT IL·LUSTRAT D'EN PATUFET!

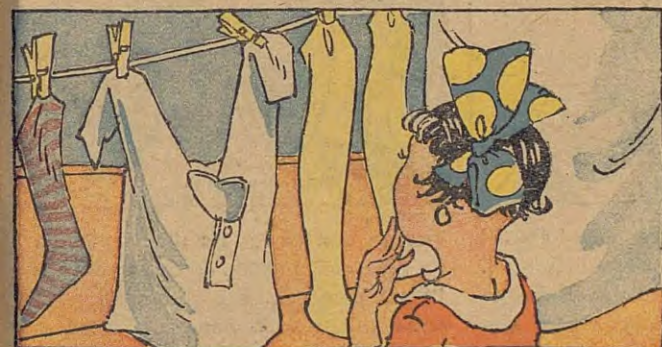
UNA BONA LLIÇÓ

La Lluïseta tenia el defecte de la presumpció. Tot el dia se'l passava davant el mirall amb la mania que se li feia el nas gros.

Un dia pujà al terrat i... oh, idea lluminosa! una agulla de les d'estendre roba li portava la solució al problema que tant la preocupava.

I pensant que li quedaria molt bé i amb ganes d'ésser a l'endemà per comprovar l'èxit que tenia per segur, de la seva idea, s'adormí.

Tan bona, estudiant i complidora dels seus deures com era abans, ara s'era tornat tota esquerra i sols pensava amb el seu nas. Tenia la mania ben arrelada.

En anar-se'n al llit se la posaria. A xi no se n'enterarien els seus pares i l'endemà tindria el nassarró més primet.

Mes... oh! desil·lusió i desesper! el resultat havia esdevingut ben a l'inrevés. Els seus pocs anys i l'afany de veure's *bonica* no li deixaren preveure que tota la nit amb l'agulla li inflamaria el nas.

Acabats ja els **CONTES RUSSOS** que tant èxit han obtingut, avui comença l'exquísida sèrie de

CONTES ARÀBICS

traduïts pel mateix **JOAN GOLS**

Història d'en Miquelet

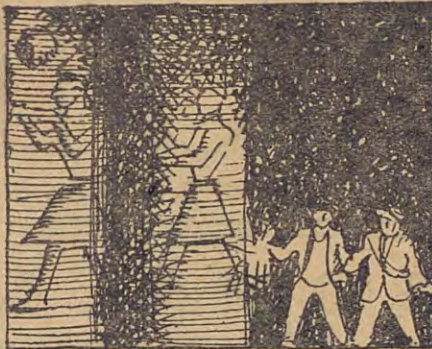
Text d'en JOAQUIM FECIT

(Continuació)

Dibuixos d'en MIRRET

advertia que no fessin imprudències perquè podrien perdre's, ells impacients passaven endavant. Estaven com embriacs d'entusiasme i no pensaven en res més que en satisfer la seva àvida curiositat. Els relleus de les parets amb les seves fesomies severes i impassibles no els intimidaven... i quan se n'adonaren es trobaren que

no sentien ni veien els seus familiars ni guia, els quals per altra part passaven també un terrible esglai. Prou cridaven els imprudents amiguets! Mes les seves veus es perdien en el buit. Aquelles complicades galeries excavades en la muntanya, prenién direccions tan oposades que ni els guies més pràctics podien aventurar-s'hi

sense grans precaucions. En Joan es posà a plorar i en Miquelet que era més valent... també! Poc podien pensar, tanta il·lusió que els havia fet l'Egipte, que anessin a deixar els ossos en una tomba de faraons!

El millor serà que no ens moguem digué al fi en Miquel, perquè els nostres hauran anat a demanar pràctics

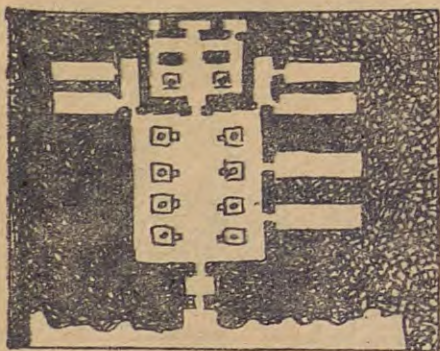
que vindran a cercar-nos. En realitat així ho feren, els pares dels imprudents i incipients egiptòlegs. Cada minut que passaven els semblava un segle!.. —El que hem de fer és apagar el llum i esperar, perquè la pila es gasta i hem de guardar-la perquè no sabem què ens espera. Havien passat moltes ho-

res segons càlculs dels nois i amb el temps augmentava la seva inquietud. Fent oïda fina li semblà a en Joanet que sentia veus llunyanes, i amb alegria indescriptible encengueren el llum i es posaren a córrer en direcció a les veus, però ben prompte es convenceren que les veus no existien més

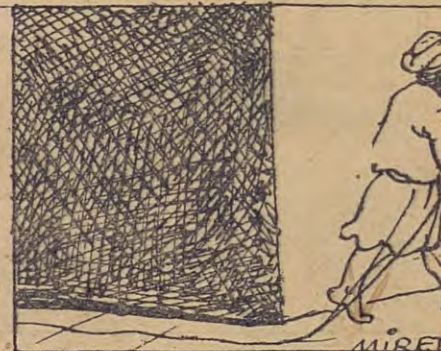
que en son desig. Estaben espantats de veres, tremolaven de cap a peus! — Estem perduts!.. deien a cada punt entre sang'los. Revisaren bé l'indret on s'havien deturat i els semblà veure claror, però comprovaren que era la lluentor del granit que reflexava el seu llum. Els pràctics que havien acudit a

buscar els nois desapareguts, no atinaven com es podien haver perdut car el plànol del speos no marcava cap galeria més que les conegudes de les dependències del temple, les quals no eren d'una mida tan extensa que no fossin fàcils de recórrer en poca estona. Comprenent que en alguna galeria

desconeguda s'haurien introduït hagueren de fer un registre minuciós i amb gran sorpresa trobaren una obertura que no havien vist mai. Deduïren que amb el pes dels anys una porta secreta que obeïa una molla havia cedit i s'havia obert sola, seguiren el camí, però aviat compregueren que havien

de prendre precaucions a quin efecte descabdellaren un fil per després poder desfer el camí, perquè hi havia moltes bifurcacions. Entre tant els nens ignorant on eren i el que els altres feien, procuraven alliberar-se pel seu compte. A en Miquel va semblar-li que la paret...

(Continuarà)

MISCEL·LANIA

Dibuixos d'En CORNET

per En GUILLEM D'OLORÓ

COMPARANÇA

Parlaven d'en Pere,
en Pau i en Joan,
dient que era un home

prim com un secall.
— Jo sóc molt prim — deia
en Joan — i tu, Pau,
també fa uns quants mesos
que et vas aprimant.
Prò encar que ens poséssim
ambdós de costat
és més prim en Pere
que tots dos plegats.

DEFINICIÓ

El mestre donà als seus deixebles
el *deber* per fer a casa. En Pauet esta-
va tot amoïnada perquè li calia escriure
frases que continguessin certes paraules,
paraules que ell no sabia què signifi-
caven. Una d'elles era la paraula
tradicció.

— Papà — preguntà, per fi, cansat
de rumiar. — Què és tradició?

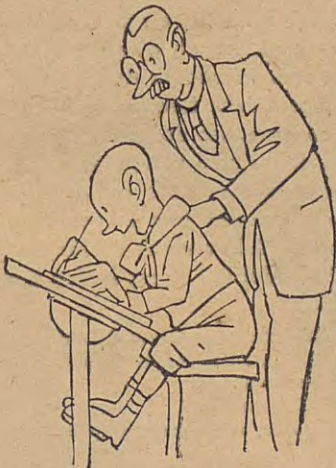
— Tradició — contestà el pare — és
quelcom que passa de generació en
generació.

— Què vol dir?

— Una cosa que passa de pares a
fills, home.

— Ah, sí? Així ja tinc la frase que
escriuré!

I va escriure: «Les meves calces
són una tradició.»

NEGOCI RODÓ

Isaac Bossador, el cèlebre milio-
nari jueu, era conegut per la seva ava-
ricia tant com pels seus milions. Arreu
es presentava amb un abric vell com
Matusalem i tot aparracat.

La seva dona un dia envià a cercar
uns quants abrics a un gran magat-
zem perquè l'Isaac triés el que més li
plagués. Al dependent que els dugué,
la bona senyora li demanà que un d'a-
quells abrics l'oferís per un preu bai-
xíssim per tal que Isaac se'l quedés i
que ella ja pagaria la diferència.

Isaac Bossador arribà a casa, i es
trobà amb l'estesa d'abricos al menja-
dor.

— Aquest — li digué el dependent,
assenyalant-ne un de magnífic, folrat
de pells de llúdrria — és una mica pas-
sat de moda. Abans valia doscents
duros, però ara el donem per vint-i-
cinc per treure'ns-el del davant.

Isaac entenia en pells, veié el bon
negoci i se'l quedà.

La seva dona hagué de pagar els
cent setanta cinc duros de diferència

Al vespre, en Bossador, portant el
nou abric, anà a una reunió d'accio-
nistes, i en tornar a casa anava sense
abric.

— On tens l'abric? — li preguntà la
seva dona.

— Noia, he fet un bon negoci. Me
n'han ofert cent duros, i com que no
me'n costava més que vint-i-cinc, me
l'he venut.

POBRES CAIXISTES!

Un orador donava una conferència
sobre els avantatges que les diverses
invencions han proporcionat a la raça
humana.

— Veieu com a cada nova invenció
són més les persones que hi troben
treball ben remunerat. Veieu el vai-
xell de vapor, que dona feina a molts
més mariners que el vaixell de vela.
Veieu el teler mecànic, que emplea
tants teixidors. Veieu l'impremta, que
dona pa a tants caixaistes! I pregunto
jo, senyors: Si Gutemberg no hagués
inventat la impremta, què farien els
caixistes?

NATURALMENT

— No es veuen més que automò-
bils nous. Saps els automòbils vells
on van?

— No van.

EL PREMI

Un xicotet anava pel carrer plo-
rant, i un senyor que se n'adonà li
preguntà què tenia.

— He perdut els deu cèntims que

el professor donava al que fos més
bon noi.

— No t'amoïnis, home! Té aquí en
tens deu més. I com ho has fet per per-
dre'ls?

— Perquè no he estat el més bon
noi i els ha guanyat un altre.

UN TENOR BARAT

— M'ra, aquest home que canta,
ahir va venir d'un pèl com no l'eixafa
un automòbil!

— Quina llàstima!

QUE BÉ!...

— Mira què diu el diari: «Horrible
assassinat: Anit, el conegut propietari
senyor Cases i Torres fou atacat per
dos lladres que li inferiren una lesió
de pronòstic gravíssim a la regió glú-
tea, a conseqüència de la qual morí al
dispensari. Justament acabava de cei-
xar al Banc deu mil pessetes provi-
nents del cobraments dels lloguers.»

— Noi, quina sort!

LA DIFERENCIA

— Quina diferència hi ha entre un
amic i un conegut, papà?

— Mira, quan un amic et demana
que li deixis diners, llavors és sols un
conegut.

CONTES ARABICS

ADAPTATS PER JOAN GOLS

AMB IL·LUSTRACIONS

DE JOAN G. JUNCEDA

MERAVELLOSA HISTORIA DEL POBRE PESCADOR I EL GENI

Una vegada era un Pescador molt malaventurat: Era vellet, casat, pare de tres infants, i pobre, pobre, que no tenia per donar a menjar a la família més que els tristos peixets que cada dia pescava.

Ell tenia per costum llevar-se de bon matí i anar tot seguit a calar la xarxa; en ésser a migdia, la treia per veure el que havia pescat i després la tornava a calar; a la tarda repetia la sort, i al vespre per darrera vegada.

Un dia, de bon matí, arribà a la platja, calà la xarxa i esperà que fos migdia. Quan fou arribada l'hora començà a estirar l'art, i trobà que pesava més que de costum; anà estirant, estirant fins que no el pogué fer seguir més. Aleshores, pensant que havia fet bona pesquera, lligà el cap a un arbre, es despullà, i es ficà a l'aigua per veure de fer seguir d'una manera o altra la xarxa. Després de molt treballar ho aconseguí, i podeu comptar el desengany en veure que allò que era empresonat entre la xarxa era... un burro mort! A la vista d'això, exclamà, desolat:

— No hi ha més poder ni força que

la d'Al.lah (1), l'Altíssim i Tot Poderós! Mes, en realitat, és ben trist aquest do que ara m'envia, pobre de mi!

Desliurà la xarxa d'aquella pescada tan desagradable, i carregat de paciència tornà a calar-la el millor que pogué, tot dient:

— En nom d'Al.lah!

A mitja tarda tornà a estirar l'art, i amb gran joia observà que també aquesta vegada pesava bastant; arribà un moment que no la pogué fer seguir més, i aleshores tornà a lligar el cap a un arbre, es despullà i entrà a l'aigua per ajudar millor l'eixida de la xarxa. Quina fou la seva sorpresa en veure que aquesta vegada era gerrot de terrissa ple de fang! El tragué de la xarxa i el va rebote amb tota sa força contra un roquer d'allí la vora en el qual quedà esclafit en trenta mil testos. Mes després pensà que res passa al món que Déu no vulgui i es penedí de ton gest de pro' esta, sacudí bé les xarxes i tornà a fer la tercera calada, tot dient:

— Que sigui en nom d'Al.lah!

(1) *Al.lah*, Déu.

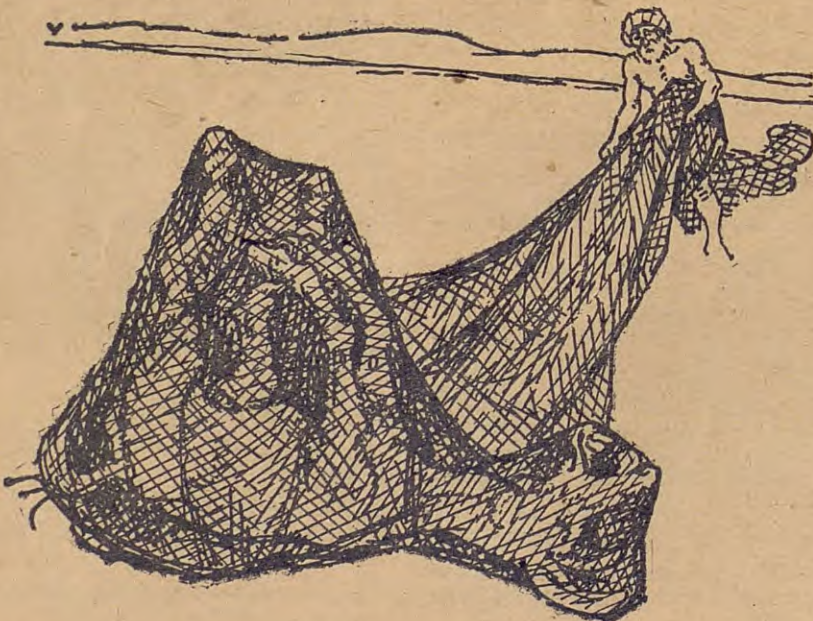
Cap al tard començà altra vegada a estirar l'art, i de bell nou observà que pesava més que les altres vegades:

— Ara sí que he fet una bona pescada! — exclamà el Pobre Pescador; i com sigui que per culpa del pes que arrossegava, la xarxa se li havia enrocat, deixà el cap lligat a l'arbre, es despullà i es cabussà per tal de desenganxar-la de les roques del fons. Quan ho hagué aconseguit tornà a terra per acabar d'estirar l'art, i un cop el tingué a la platja veié que aquesta vegada era un gran vas d'aram, ple i intacte, l'embocadura del qual era tapada i marcada amb el segell de nostre senyor Soleiman (2), fill de Daud. A la vista d'això, el Pescador s'alegrà bon xic i es digué, entre si: «El vendré al zok (3) dels calderers i almenys en treuré deu dinars (4) d'or.» Després, tot saccant el vas, pensà: «Ma noi, com pesa! He de provar d'obrir-lo per veure què hi ha de bo a dins.» Tragué el ganivet i anà maniobrant fins aconseguir aixecar el segell de plom i la tapa; tombà el vas tot saccant-lo, per fer-ne eixir el contingut, mes no eixí de dins altra cosa que un fumerol blavós que anà pujant amunt... amunt fins a l'atur del cel. El Pescador quedà prodigiosament meravellat, car quan tot el fumerol hagué eixit del vas, tot ell s'extremí des del cel fins a terra, es condensà i quedà convertit en un Geni espantós, el cap del qual tocava als núvols mentre els peus reposaven a la sorra. El cap d'aquell Geni era gros com la cúpula d'una torre, ses mans com dues forques, sa boca com una caverna, ses dents com palets de riera, el nas com una gàrgola, els ulls flamejants com dues centelles, i sos cabells estaven tots empolsats i en desordre. A la vista de tot això, el pobre Pescador quedà esgarrifat; li entrà

(2) Salomó, fill de David. Els alarbs el consideren com amo i senyor de tots els genis benignes i malignes.

(3) *Zok*, mercat.

(4) *Dinar*; un dinar val prop de deu pesetes.

una tremolor per tots membres, li petaren les dents, se li assecà la salivera a la gola i els ulls li quedaren enlluernats!

Quan el Geni veié el Pescador, exclamà:

— No hi ha altre Déu que Al.lah, i Soleiman és el seu profeta. — I adreçant-se al Pescador, li digué: — Oh, tu, gran Soleiman, profeta d'Al.lah, no em vulguis matar, que ja mai més em revoltaré contra tu ni desobeiré tes ordres!

I el Pescador respongué:

— Oh, gegant rebel i audaciós! Te atreueixes a dir que Soleiman és el profeta d'Al.lah quan ja fa un munt de mils anys que és mort? Quina és, doncs, aquesta història? Explica'm el motiu de la teva entrada a dins d'aquest vas d'aram!

— En nom d'Al.lah, oh, Pescador!, deixa que t'anuncï una bona nova! — féu el Geni.

— I quina és aquesta bona nova?

— Ta mort!

— Ma no! La meva mort? — interrompé, esgarrifat, el pobre Pescaire. — Doncs sí que és una bona noval! Per ella mereixeris que el cel et retirés sa protecció i t'allunyés per sempre més de nosaltres, maleït!

La meva mort!... I per què la vols, la meva mort? Què he fet jo, per merèixer-la, més que deslliurar-te d'aquest vas en el qual estaves emprisonat i salvar-te del sojorn etern al fons del mar?

— La meva història t'ho aclarirà: Has de saber que jo sóc el Geni rebel que s'amotinà contra Soleiman, fill de Daud: el meu nom és Sakhr El Geni! Soleiman ordenà al seu visir Assafben (5) Barkhia que m'empronesés i m'ordenés de convertir-me a la religió llur: Jo m'hi vaig negar, i aleshores Soleiman féu sa conjuració, m'emprisonà a dins d'aquest vas d'aram, el tapà amb plom i el segellà amb el nom de l'Altíssim. Un cop fet això, ordenà als Genis fidels de carregar-se el vas d'aram i llençar-lo al mig del mar.

Allí vaig sojornar cent anys, pensant: «Enquiré per tota la vida aquell que em deslliurarà.» Com que ningú ho féu, en entrar el segon període de cent anys, vaig pensar: «Descobriré i donaré tots els tresors de la terra a aquell que em deslliurarà.» Passaren quatre cents anys i ningú ho féu, i aleshores vaig dir: «Concediré les tres coses que voldrà a qui m'alliberarà.»

l'astúcia que aquesta em dona, per tal de perdre el Geni i salvar-me jo.» I girant-se de cara al gegant, li féu:

— Escolta: Si és que en veritat has decidit la meva mort, jo conjuro, pel nom de l'Altíssim, què és gravat al segell de Soleiman-ben-Daud, perquè em diguis com t'ho has arreglat per poder ésser contingut tot tu dins d'aquest vas tan xic comparat amb la teva figura.

— Que potser no ho creus? — preguntà el Geni, commogut pel nom de l'Altíssim.

— No ho podria creure sinó veient-t'hi entrar.

— Doncs, mira! — féu el Geni; i tot ell s'agità i començà a convertir-se en fum que anà muntant fins el firmament; es condensà poc a poquet i anà davallant altra vegada i anà ficant-se dins del vas d'aram fins quedar-hi tot encabit. Aleshores el Pescador va i hi posa la tapa de plom a l'embocadura amb el segell de Soleiman, sens donar-li temps de tornar a eixir. Quan el Geni es donà compte del que passava s'esgarrifà i es considerà perdut.

— Geni pervers i malagraït — féu el Pescador, radiant d'alegria; — ja veus el càstig que el Misericordiós t'envia per haver

volgut tornar mal per bé: Prepara't, et dic jo ara, a morir o bé a sojornar per tota l'eternitat al fons de les aigües, puix jo vindré cada dia a vigilar que ningú no te'n tregui, i mort jo, hi vindran els meus fills i els meus néts i els fills dels meus néts fins el dia que vindrà l'arcàngel Hibbraïl (6) a buscar-nos a tots per fer-nos comparèixer al davant del tron de l'Altíssim!

— Oh, Pescador! Perdona'm! Perdona'm, i jo et prometo que no te'n penediràs, car t'he d'omplir de dons i prosperitats!

— Menteixes, maleït! Ara passa entre tu i jo exactament el mateix que passà entre el Visir del rei Iunan i el metge Ruian!

I el Geni, de dins el vas estant, preguntà:

— I què és el que va passar i qui eren aquests senyors?

(6) Gabriel.

I ningú tampoc ho féu en cinc cents anys més! Aleshores em vaig omplir de ràbia, i vaig dir: «Ai de qui m'alliberarà! L'he d'occir amb la més terrible de les morts!...» I així han passat no sé quans cents anys més fins que tu has vingut a deslliurar-me: Pots, doncs, preparar-te a morir!

— Oh, Al.lah! — exclamà el Pescador. — Quan desgraciat sóc, que tot just he hagut d'ésser jo qui alliberés aquest Geni, que torna mal per bé en lloc de tornar bé per mal, com Vós maneul!

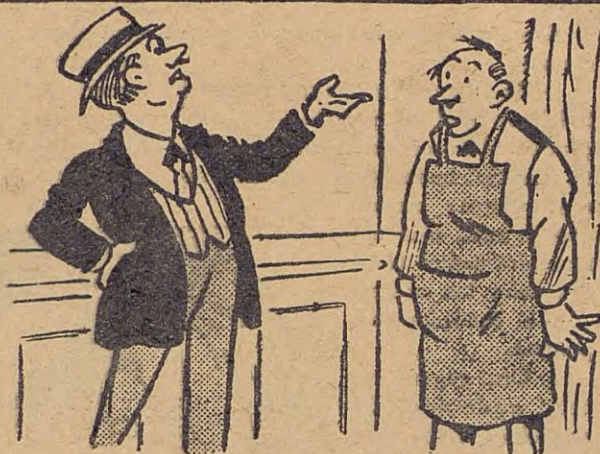
— Prou paraules — féu el Geni — i prepara't a morir!

Aleshores el Pescador es girà cap a la Meca per tal de fer oració, i pensà: «Vet ací que aquest és un geni al qual Al.lah ha donat força i podermentre jo sóc un creient al qual Al.lah ha donat l'ús de raó; he d'usar, doncs, de

Qui s'espera...

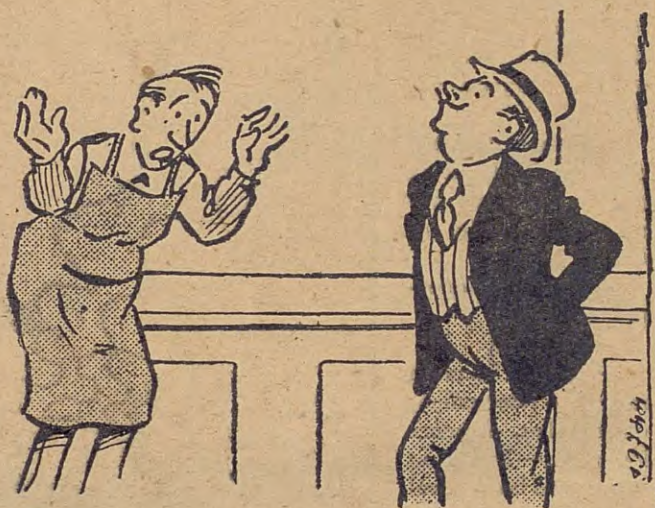
En Pressat entra corrent
sens ni avisar solament.

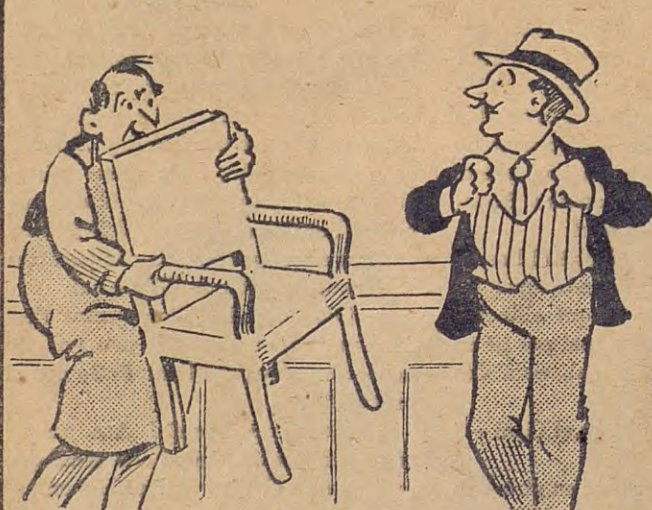
— Hola, digui a don Magí
que en Pressat ja es troba aquí.

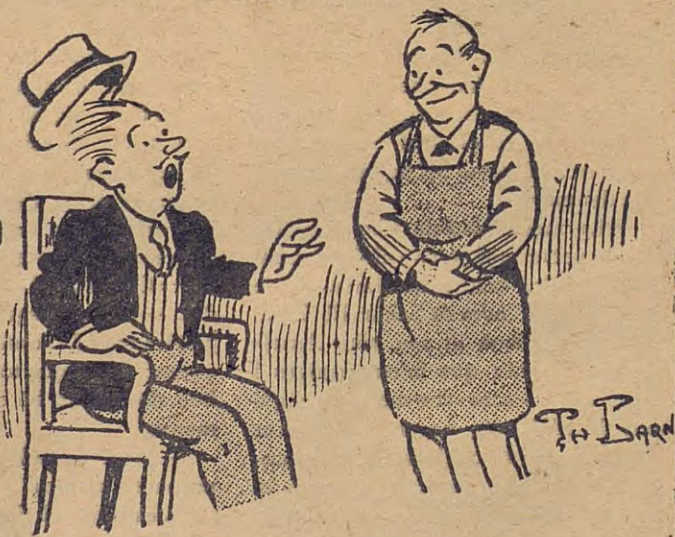
— Es que, veurà... — Què, no hi és?
l'esperaré, no hi fa res

— És que... — Fa molt que ha sortit?
— Fa poc, però... — Prou, he dit!

— De debò el vol esperar?
— Sí! — Doncs s'hi pot assentar.

(Passa una hora) — Encar no ve?
— Es que ha anat a l'estrangé.

UN RETALLET DE CADA COSA

LA VOLTA AL MÓN

Quan Juli Verne escriví la seva cèlebre novel·la «Volta al món en vuitanta dies», semblà aquest fet una il·lusió de novel·lista.

Avui sense comptar que en ferrocarril i transatlàntic la volta es podria donar en menys de quaranta dies, tenim que una agència de viatges d'Anglaterra, anuncia voltes al món en disset dies, en aeroplà i dirigible.

L'itinerari és com segueix: De Londres a Constantinoble amb aeroplà, de Constantinoble a Austràlia i d'Austràlia a Califòrnia amb dirigible, de Califòrnia a Nova York amb aeroplà i de Nova York a Londres en dirigible.

D'això sí que se'n pot dir tornar al Born sense haver vist el món!

HUMOR D'ALTRE TEMPS

Un pobre trobà en Mateu i aturant-lo, li digué:
— Caritat per mor de Déu o si no!... — Bé, què fareu?
— O si no... me n'aniré.

J. M. HUGUET

Un senyor molt principal veient un doctó un xic vell, li digué, burlant-se d'ell:
— On va, senyor manescal? —
El doctor, a qui cogué la punxa tan ben posada, li respongué, amb veu pausada:
— Vaig a curar-lo a vostè.

J. BERNAT

— Jo sóc un gran caçador —
deia un dia en Pau Solé,
i li contestà en Vadó:
— El que ets tu és un caça-rè.

J. CARCASSÓ

Aquest rètol val pes d'or:
Tienda de despojos de Benito Lila y Mañé.
Se venden al por mayor.

R. C.

Fent amb un ceré un negoci un que hi perdé la meitat, li digué l'amic Teodosi:
— Ja veus, doncs, com t'ha encerat.

P.

INFANTS SALATS

De tothom és coneguda la cerimònia litúrgica de posar un bocinet de sal per la boca de l'infant en batejar-lo.

Però el que no es generalment conegut és que en certs països orientals de religió cristiana cismàtica, aquesta cerimònia és exagerada extraordinàriament.

Així els Armenis cobreixen la pell de l'infant recentment nascut amb sal finament pulveritzada que l'hi deixen estar durant tres hores després de les quals el renten amb aigua tèbia.

En una tribu muntanyesa de l'Àsia Menor, deixen els infants coberts de sal durant vint-i-quatre hores.

Els Grecs cismàtics espolsen sal damunt l'infant durant la cerimònia del baptisme.

DEL TEMPS ANTIC

Diu un geògraf que el Llobregat és un riu adormit. Però a vegades surt del llit.

Quina és la feina més pesada? pregunta una enquesta oberta recentment. Llevar-se, contestem.

Diu que de cada trenta súbdits de l'Imperi Britànic només un és blanc. Quin esdevenir més negre, aquest imperi!

FAULES D'ISOP

XXIX. — La guineu i el boc

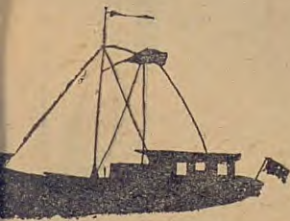
Una guineu i un boc, assedegats, baixaren a un pou. Després de beure, el boc rumiava la manera de sortir i la guineu li digué: Anima't, he pensat un medi per salvar-nos ambdós. Si et poses dret, poses les potes del davant contra la paret i inclines endavant el cap, pujarà corrent per les teves espatlles i banyes, saltarà fora i després et treurà d'aquí. El boc es sotmeté a tot això prestament i la guineu, havent sortit així del pou, ballava d'alegria entorn de la boca. El boc li reprotxava d'haver faltat al tracte. Ella però: Si tinguessis, digué, tant enteniment com pèls a la barba no hauries baixat al pou abans de pensar en la sortida.

Moralitat: La faula demostra que així també, l'home prudent, li convé mirar el final de les coses abans de posar-hi mà.

Guàrdia 1.ª Em sembla que millor serà que ens l'emportem entre tots dos.
Embriac (que creu veure-hi doble): Jel jel! guàrdia, no m'enganyaràs pas que ja ho sé que només ets un.
De *The Humorist*

Gran concurs d'ombres xinesques

N.º 514 — Pere Puig

N.º 515 — Clara de Trinchera

N.º 516 — J. Santaclària

N.º 517 — Ferran Pedret

Redacció i Administració: Cardenal Casañas, 1
Impremta: Carrer de Muntaner, 24. tel. 213

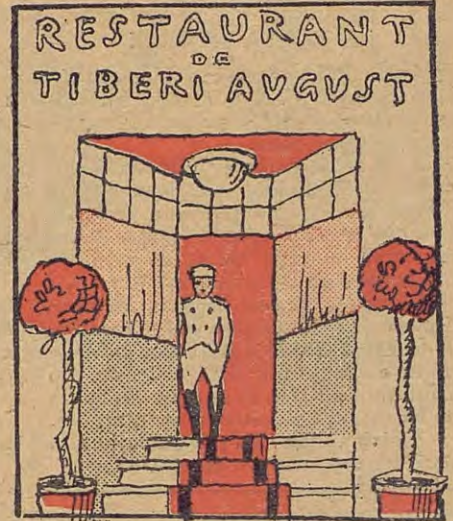
AVENTURES D'EN BALIGA I EN BALAGA

El nou anunbi ambulat
d'un esplèndid restaurant.

Diu a en Balaga en Baliga:
— Noi, les cames ja em fan figa.

— Si no mengem, es segur
que ens morirem en dejú.

Veuen un gran restaurant
i de pressa se n'hi van.

— Seques amb lloillo, truita
cap i pota, pa, vi i fruita.

— El compte. — Ah sí, senyó
digui que vingui el patró.

— Miri li vull proposar
un nou medi d'anunciar.

Li expliquen, l'home s'hi pensa
i per fi és deixa convèncer.

En Balaga i en Baliga
anuncien la botiga.

I així, com diu en Balaga:
— Nostra bona cara paga.

(Altra aventura anirà en el número vinent)